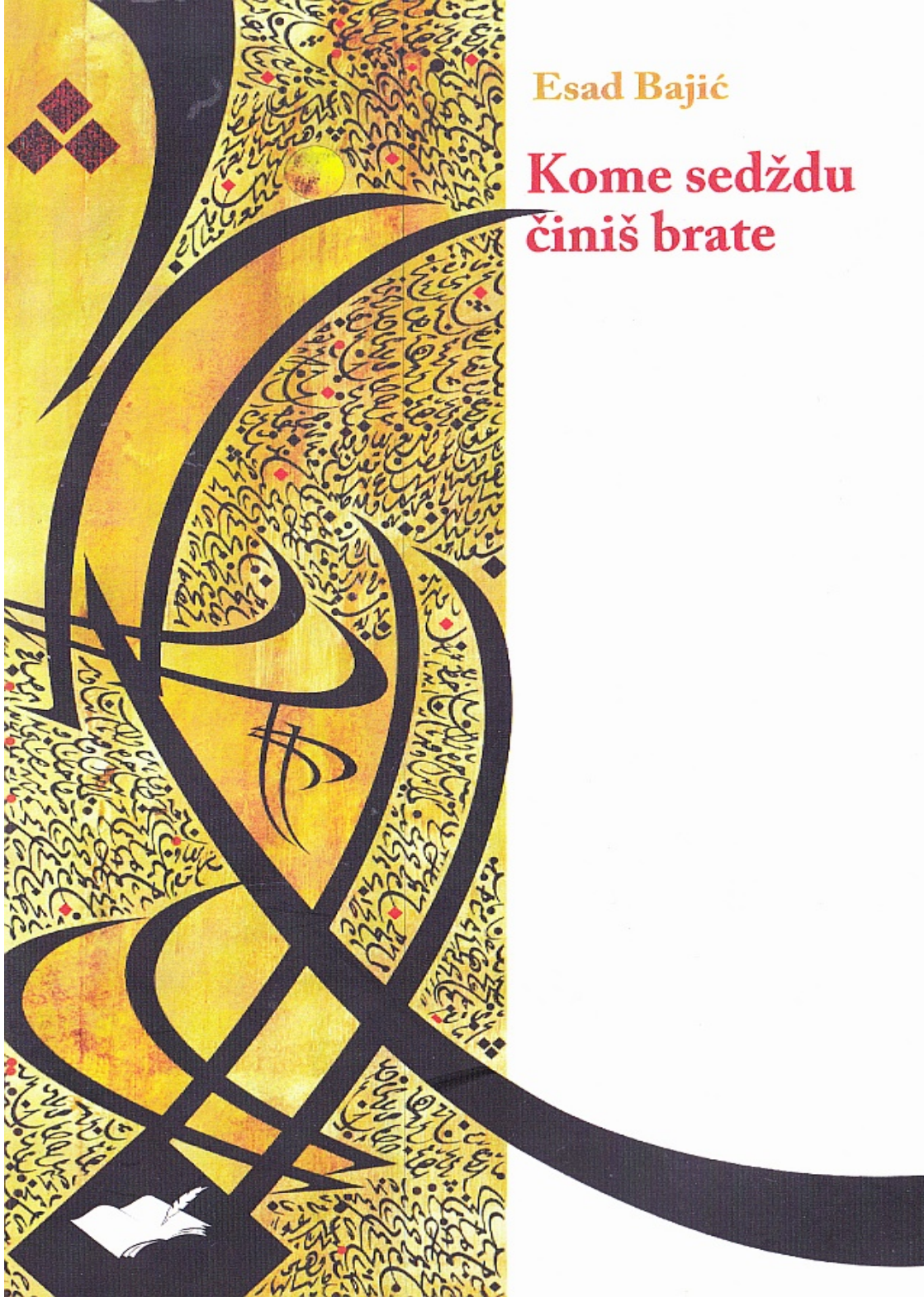

Esad Bajić

**Kome sedždu
činiš brate**

Esad Bajić

**KOME SEDŽDU
ČINIŠ BRATE**

Konjic, 2013.g.

Naslov knjige:
Kome sedždu činiš brate

Autor:
Esad Bajić

Izdavač:
Fondacija „Lijepa riječ“ Konjic

Za izdavača:
Esad Bajić

Urednik:
Benjamin Mušinović

Tehničko uređenje:
Maving-bb, Konjic

Štampa:
Sabah print, Ilidža

Za štampariju:
Anel Elezović

Tiraž:
300 primjeraka

9 117 8 9 9 5 8 110 9 2 8 0 0 11

SLOVO UREDNIKA

Zbirka pjesama „Kome sedždu činiš brate“ čini kraći izbor, uglavnom religioznih i rodoljubivih pjesama iz do sada objavljenih zbirki pjesama Esada Bajića (Bihuzurka, Kamendan, Besan i Godovi dana) te nekoliko pjesama koje je autor kao srednjoškolac objavljivao u listu učenika Gazi Husrevbegove medrese, „Zemzem“, a koje do sada nisu uvrštavane ni u jednu njegovu zbirku.

Za naziv ove knjige uzet je naziv ilahije „Kome sedždu činiš brate“ kojom je Esad prije 25 godine, još kao osnovac u rodnom Glavatičevu, uspješno zakoračio u pjesničke vode.

Religijski motiv označen potragom za vrijednostima i ljepotama življenja i osjećaja kakav nudi islamski pogled na svijet postojanja, bilo da se radi o vidljivom ili nevidljivom, bio je i ostao osnovna odrednica Bajićeve poezije, stoga ne čudi da je i ovom izboru odabrao naziv svoje prve pjesme kazavši kako su sve druge nastale nakon nje manifestacija iste želje, iste emocije i iste, hiljade puta iznova doživljene radosti otkrivanja Božije ljepote, dokaza i znakova u prostranstvima nebeskim a i u nama samima.

Ljubav prema Bogu, Njegovom Poslaniku, Ehlul bejtu, časnim sljedbenicima puta dobra, izvor je želje i čežnje cjelokupne pjesničke emocije od

koje odvajanje ne vidi drugačije do li sopstveno posrnuće, koje za imperativ ima ponovno ustajanje i vraćanje izvornoj prirodi, popraćeno pokajanjem koje je jedan od motiva Bajićevog pjesničkog doživljaja. Iako se u komunikaciji predstavlja kao lokalni pjesnik htjenjem dosega omeđen granicama rodnog kraja, i ovim izborom iz njegove poezije siguran sam da svjedočimo kako je on tu granicu odavno prešao, il' da mu ne proturiječim, reći ću da je pomakao horizonte rodnog zavičaja kako u fizičkom tako i u duhovnom smislu. Kao član KUU „Sejfullah“ Konjic, čiji hor već godinama uspješno izvodi Esadove ilahije i kaside, svjedočio sam širenju tih granica širom Bosne i Hercegovine i van njenih granica. Zadovoljstvo mi je kao uredniku ovog izdanja da na kraju ove uvodne riječi ispunim piščevu želju i prenesem njegovu zahvalu spomenutom udruženju i ljudima koji učestvuju i koji su učestvovali u njegovom radu, posebice rahmetli Ragibu Habibiji i svim članovima hora „Sejfullah“ koji su izvodeći ilahije i kaside doprinijeli popularizaciji istih.

Benjamin Mušinović

KOME SEDŽDU ČINIŠ BRATE

Kome sedždu činiš brate
kaži bratu svom?!
-Gospodaru svih svjetova
Rabbu Jedinom!

Gdje je brate tvoj Gospodar
gdje je njegov dom?
-Okreni se dragi brate
svuda stoji On!

Da l' On vidi, da l' On čuje
kad je dan i noć?
-On sve vidi, On sve čuje
ima nad svim moć!

On pretvara kamen, drvo
u obični prah
zato, brate, srcem kaži
Allah Hak Allah!

SEDŽDA

Bor visoki što se vije
nebu plavom u visini
samo Tebe slavi Bože
samo Tebi sedždu čini!

Šumski potok što se blista
tankim nitim mjesečine
kaplje rose svud po travi
samo Tebi sedždu čine!

Vjetar silni što sad puše
u blizini, u daljini
samo Tebe slavi Bože
samo Tebi sedždu čini!

Sa kamena sa drveta
ptica jato kad se vine
i sve stvari ovog svijeta
Bože Tebi sedždu čine!!

MEVLUD

Zašto majko nad munarom
ove noći bajrak stoji
šta taj bajrak što se vije
treba nama da govori???

-Ove noći draga kćeri
Pejgamber se naš rodio
i zbog tog se svijet veseli,
Allah mu se smilovao!

Da l' se zbog tog sva munara
od kandilja nurom blista
da l' će zbog tog srca vjernih
ove noći biti čista?

- Ove noći, draga kćeri
srca vjernih aškom gore
nurom sjaju naša lica
dok usnama mevlud zbore!

ŠEHADET

Jednom će srce zastati,
jednom će oči zaspati,
samo će šapat ostati,
la ilahe illallah!

Zvijezde će kose rasplesti,
nebo će ćilime smotati,
samo će šapat ostati,
la ilahe illallah!

Čovjek će sebe vidjeti,
svoga se djela stidjeti,
Mizan će pravdu dijeliti,
la ilahe illallah!

Džennet će sretne primiti,
hladove svoje širiti,
selam će vjerni začuti,
la ilahe illallah!

ALLAH, ALLAH

Slušah psalme Davudove,
mudre riječi Musaove,
osmijeh s lica Isaova,
svjetlo nura Ahmedova.

Allah, Allah, sve govori,
i kad more se rastvori,
i kad mrtav živ ustade,
i mjesec se raspoluti.

Allah, Allah, srce zbori,
Allah, Allah, sve govori,
Allah, Allah, Gospodar je
ovaj život što nam daje.

Za stopama Ibrahima
čvrste vjere Hadžerine
u bijelim ihramima
da kraj Božije kuće minem.

Allah, Allah, Lebejk Allah
Allah, Allah, samo Allah,
u svom ašku duša gori,
Allah, Allah, samo zbori!

PRED SMRT

Strah se strese u meni
moji dani minuli
moje noći predašnje
sad stadoše preda me

Gdje si sada reče mi
avaz dječji plašljivi
Što me sama ostavi
ovoj tihoj odaji

Znaš li im'o zadnje si
svoje sutra jučer si
dobro vidi na čem' si
svoje halje u čem' si

Gdje su visi sinajski
Gdje su krici kerbelski
nosiš li ih sa sobom
imaš li ih u sebi

u srcu sad sa kim si
sabljom svojom uz kog si
Munkir će te pitati
dal ćeš znati kazati

KRUG

Gledao sam staze
kojim zvijezde gaze
iznad moje glave

Gledao sam boje
u kojim se roje
žute, bjele, plave...

I nebo mračno i mjesec žut
u mom umu
nađoše svoj put

i čitavo nebo,
kao jedno tijelo
osjetih u sebi...

Razum mi se povi
kao plamen svijeće
i poče u krug da se kreće...

Rabbi jessir, ve la tu' assir
Rabbi temim bil hajr!
Amin!

JAHAČ HRABROSTI

Ti jahaču usamljeni
stazom svjetla dojaši nam,
daruj nura ovoj sjeni
i okove poskidaj nam!

O rumeni sunčev sjaju,
ti nas mraka oslobodi,
srca takni da spoznaju,
kom je dato da nas vodi!

Zatvorenik tame moli,
prah nepravde da poraziš,
čežnjom duša njega boli,
za stazama kojim gaziš!

Jaši grome od oblaka,
liku pravde i hrabrosti,
skini perdu s ovog mraka,
ulij srcu dah radosti!

STAZE

U haljetku starom bos ću ove noći
kroz dolinu Tuva ka Sinaju poći,
u hladove drevne gdje još šapat piri,
Pokaži mi, Bože, da se srce smiri!

Vođen pjesmom naja, daleko od ljudi,
potražić ću pute u doraslost ćudi,
gdje lahoru lotos na vjetru tišine
i brda se lome od Tvoje siline.

Uhvatiću svjetlo sa nebeskih strana,
kroz nemirne krošnje maslinovih grana
i nemani strasti u trenu će pasti
od siline tapa Musaova štapa.

Izbrisat ću staze što ne vode Tebi,
napojit' se kapim' tek popale rose,
sastaviti mora ljubavi u sebi
i upregnut vjetre da me Tebi nose.

KAD BEZ TVOJE LJUBAVI SAM

Kao Mjesec bez Sunca sam
kad bez Tvoje ljubavi sam,
tu sam, jesam, k'o da nisam,
bez Tvog sjaja nevidljiv sam.

Moje lice u tami je
sakriveno bez šamije,
vjetar aška kad zapuše,
otkrit će se moje duše.

Ispod luga žeravice
pokazat će svoje lice
a kabesi što ga ištu
sagoriće u ognjištu.

Prhut ove mjesečine
smotat će se u ćefine,
iz ihrama novog jutra
rodit će se naše sutra.

Kao Mjesec bez Sunca sam
kad bez Tvoje ljubavi sam,
tu sam, jesam, k'o da nisam,
bez Tvog sjaja nevidljiv sam.

SA IMENOM TVOJIM

Ja ne trebam srce u kom Tebe nema,
ja ne trebam ljubav kojoj izvor nisi,
u naumu djela kom se ruka sprema,
nek je Ime Tvoje, neka Bože Ti Si.

Vidim kad samoća sapinje mi grudi,
dok šapatom zikra tražim Ti blizinu,
na vrata mi ova dođu dragi ljudi,
osmjesima čistim ispišu tišinu.

I Tvojih bi Riječi znadem žedan ost'o,
da Resula svjetlost Ti nam nisi posl'o,
kroz njegovo srce One do nas teku,
čovjek u čovjeku nađe vječnu rijeku.

Nauči me, Bože, pročisti mi grudi,
da znam voljet sreću u srcima ljudi,
pomozi mi perdu od neznanja smaći,
i Tebe ću tako, slutim, lakše naći.

Ne daj mi da volim koga Ti ne voliš,
ne daj mi da idem onom sa kim nisi,
ma u kakvom halu bila moja duša,
usred srca ovog samo Jedan Ti Si.

STVARALAC LJEPOTE

Zanesem se ponekad u molitvi svojoj
ljepotom slike sa stare serdžade:
Dvije palme krune džamijsko munare

Ah, kako je lijepa ta ljepota šara
Kako li je lijep onaj što ih slika
a nadasve opet
prenem se i shvatim
Najljepši je Onaj što ih stvori
palme i munare
slikara i boje!

Pa podižem ruke ko u Kunut-dovi
Tihim glasom što u dlan se povi
Daj mi Bože lijepo ovog svijeta
Daj mi Bože lijepo Ahireta!

ODVEDI ME

Odvedi me da vidim
Kineski zid,
može i s Mjeseca,
samo da ga vidim.

Odvedi me do zemlje
gdje lotos na vjetru treperi,
godinama se već pitam
kakva je to biljka
što ime joj uvijek
u najdubljim mislima o sebi
susrećem.

Odvedi me na more
gdje nikakvo se kopno ne vidi,
da neba se nagledam
i krupnoće
svoje sitnoće.

Odvedi me
u indijanski vigvam,
ponudi me lulom,
da u miru odbijem dimove,
nauči me slijedit drevne tragove bizona
i živjet s prirodom.

Odvedi me na Mrtvo more,
u Jerusalem,
na Sinaj,
i tužnu Kerbelu,
u miris masline
i vječnog šhadeta.

Odvedi me na Bedr,
Uhud,
u grad svijetli što pamti
njegove mubarek stope.

Odvedi me u pećinu Hira,
iza paukove mreže Sevra,
do Ajuna,
čije mirišljave stijene
ljubljah u zidovima Bejtullaha.

Obuci mi bijelu odjeću bez kroja,
bez šare i šava,
da svi zidovi,
sve pučine,
svi tragovi,
i svi mistični cvjetovi,
stope se u jedno,
da kao leptir,
živim jedan dan,
kružec oko kuće Voljenog.

Da moje jučer,
danas i sutra,
stope se u glas,
Lebbejke
Allahumme lebbejk...

TIŠINA

Zbori ti nebo
dok toplo vedro
u tihoj noći čežljivo gledaš:

Neko te vidi,
Neko te voli,
Neko te zove da mu se predaš!

Njegove riječi
s listova časnih
zovu te sebi, mudrost ti nude,

Zrnevlje neba,
dahovi tvoji,
znakovi jasni za sve su ljude,

i samo tama
iz tube noći
za svjetlost zvijezda otvori oči,

i kap tišine
iz te visine
istine jasnost u srce toči:

Allah je Jedan,
neba je sedam,
i Njega slave dok ih ti gledaš.

Allah te vidi,
Allah te voli,
Allah te zove da Mu se predaš.

OBJAVA

Nije ni žubor
ni riječ ljudska nije
a žubori
a čuje se
od svakog glasa jasnije
i na svjetlosti dana
i snom kad se usnije
I svaka mis'o
ma odakle da počne
u njenim istinama skonča
Na ranu duše kad se privije
mehlem je i lijek
u špiljama mračnim kad se progovori
svjetlost daje
i put dobra pokazuje
i strahu svakom sablju otupi
i dokazom svojim
svako drugo pravo ospori
i srce smiri
i srce smiri kad se
prozbori.

RESULALLAH

Grudi ove raspori mi,
srce ovo rastvori mi,
Knjigu Tajni otvori mi,
pogled jedan pokloni mi,
da lice mu ugledam,
žed očiju ugasim
i selam nazovem,
Ja Resulallah,
Selam ja Resulallah!

Selam tebi, svjetlo nura!
Selam tebi, zvijezdo blistava!
što trag te nijedan ne nadilazi.

Selam usnama tvojim
što s njih je Objava kapala,
Očima što rahmetom su rosile,
grudima što tajnu su Istine
u sebi nosile!
Selam ja Resulallah!

Grudi ove raspori mi,
srce ovo rastvori mi,
pogled jedan pokloni mi,
i dah da l' umire kaži mi,
grudi ove da udahnu,
usne sretne da uzdahnu,
Selam ja Resulallah,
Selam ja Nebijjallah!

FATIMIN DOM

Vječna vatra tihog
Fatiminog doma
u mom srcu
baklju nura pali
i rumeni odsjaj
u mislima titra
na zidovim znanja
što se nekad davno
u zaborav slilo,
živim se javlja
ono što je bilo.
Progovara pijesak
i hartije bjele
porukom Istine
i snagom Kerbele!
A kroz uši odjek
riječi Poslanika
čistih nam imama
vrijednih podanika
nema mira
nema blagog hlada
bez istine
bez časnog džihada.

NA KAPIJI GRADA ZNANJA

Daleko smo, daleko smo
od istine od Sifina
daleko smo, daleko smo
od Kerbele tvoga sina

Vjernih vođo, tražimo te
snagu tvojih sljedbenika
sjajne noći, tihe pute
do spoznaje tvoga lika

Da pijemo s vrela snage
i hrabrosti predvodnika
da branimo rodne prage
od dušmana nevjernika

Svuda zli su sad vladari
dodijali nama v'oma
da nam Allah mir podari
prostranog ti tihog doma!

Zato Bošnjak naum čini
kroz kapije tvoje proći
i do grada časnog znanja
Milošću Bož'jom doći!

STRAH

Čovjek pred časom jasnim
sebe nemoćna
mišlju potpunom
ugled'o.
Satkan od straha
izveden iz skloništa zaborava
trese se pred nepoznatim
O Bože!
Nikad jasnijeg znaka
ni manje snage.
Pred zidom stojim
nijem i pored moći govora
jezik je našao
da su riječi izlišne
jer sve što u umu nastane
strah prije plamena proguta.
Vrijeme
kad vrijeme traje duže
kad sekunde prevaljuju sate
sati dane
dani godine
Kad ono čega se bojim
jedino je mjesto gdje bih mog'o pobjeć'.

DAN SUDNJI

Sve vode svijeta
teku u meni,
sva mora valim
obale srca mi kvase,
i u se,
i na se,
i niza se,
ja smijem pogledat.

Tamo gdje trava niče
um riječi sriče-
nema ni prije ni poslije,
sve svoje
nosimo sa sobom.

I sunca blijesak
svakoga jutra
i magrib tamom
ovijen kad pada,
iako jučer,
iako sutra,
tada,
biće nam *sada*!

MUDROST

Stigla me mudrost
u zalogaju života,
ispod svijesti
mač straha mi podero grudi
i stislo me tu
gdje se nada budi,
pa ni daha gdje da udahnem,
niti snage
malo da odahnem.

Znam
ne smijem
gubiti nadu,
kradljivci njeni
i vjeru krađu!

DOBRO MI DOŠAO

Trebala mi je jaka riječ,
oštra vrha i hladna tijela,
da njome probodem besmisao.

Trebali su mi čvrsti nokti i krepak bijes,
da zgulim tuđe tapete sa svojih zidova.

Trebao mi je jauk što će na pucanj
da se odazove iz mračne rupe,
da znam da nije bio uprazno.

I jedno kucanje, jedno toplo: Bujrum,
dobro mi doš'o, druže stari!
Ti što još uvijek pamtiš sve naše smislove,
sve naše pute, prečice i odmarališta,
sve naše šale, smijeh i odživljeno sutra.
Ti što me podsjećaš koliko malo nam treba
kad znamo šta hoćemo,
koliko puno možemo
kad shvatimo šta nećemo,
koliko malo gubimo
kad unaprijed sve dajemo,
i koliko puno imamo
kad sve osim Njega odbacimo...
Bujrum, dobro mi doš'o, druže stari,
u ovu izbu žive samoće,
gdje svi drugi strahovi
u onom pred Njim zamiru,
gdje sve druge ljubavi
u onu k Njemu uviru,
gdje glas se u šapate pretače,
a šapati u tišini umiru.

ZAPIŠI

Zapiši svoje zakletve,
obećanja data drugima.
Zapiši svoje grijehe,
zapiši da ih samo dobra djela brišu,
i smjerna dova očiju suznih.

Zapiši da jutro počinje ustankom
protiv sna i lijenosti,
korakom ka vodi čistećoj,
ka molitvi,
ka ćitabu nebeskom
gdje ostavljaš zapis o sebi danas
za svoje sutra.

Zapiši sreću ovog jutra
u vunu magle umotana.
Ovo vreteno dana
tebi je dato,
zavrti ga.

Poljubi trag čela svoga na sedždi svojoj
i pomiluj trag njen na čelu svome.
Poljubi evlad u san zamotan,
halal podaren da smiraj ti bude
i majku budnu nad šoljom čaja.

Zapiši da voliš ovo sobu,
ovaj plafon i pod na kom klečiš.

Zapiši da voliš ova vrata i ovaj prag,
ovaj prozor i ovaj pogled.
Zapiši da voliš ovu rijeku i zemlju kojom teče,
njena brda i dolove,

njene škripe i goleti,
njene vjetrove i oblake.
Zapiši da voliš blagu ćehru svoga komšije,
dedinu šutnju i nenin topli osmjeh.
Da voliš zarudjelu travu na očevu mezaru,
njegov šehadet i
svoj put kojim si ga nastojao dostići.

Ponesi prostirku duše na prozor jasnosti,
istresi halove i ponose što za potku ti utkani
nisu,
izvadi miris iz desnog džepa i
spusti ga na žilu kucavicu lijeve ruke.

Prisjeti se svog Resula,
prisjeti se Grada znanja
i krvavog dojenčeta na rukama svog imama.
Prisjeti se da ga ljubi dok mu suze život išću,
prisjeti se golim mačem na dušmana da kidišu.
Prisjeti se,
primakni se,
nek šehidi zamirišu,
nek Husejin posvjedoči
suzi što ti kvasi oči.

Probudi se znakom jasnim
prije nego s kućnih vrata
kročiš u san dunjalučki,
u varku vještu,
u lov na sjene što bježe pred onim koji ih goni
i dahću za vratom onom ko ih se kloni.
I gdje ti je spisak bliskih kojima si,
u ime Boga, ljubav svoju poklonio.
Znaš da si im dao dio srca
i da ti je pazit na njih kao i na se.

Hajde,
ustani,
osmjeh na lice zadjeni
u desno glavu zakreni i
sam sebe imenom predaka zovni.

Pa pogledaj lijevo
i imenom potomaka se oslovi!

Dan u koji ćeš kročit
i zemlja kojom ćeš hodit
prostrana je i za osmjeh i za bol,
i za dobro, i za zlo,
izađi i zahvati prema *ahu* srca svoga,
I dahu ljubavi svoje!

Ti znaš ko si,
odakle si,
gdje si
i kome ideš!

OCU ŠEHIDU

5. maja 2010.g.

Čekao sam maj
da livade zamodre,
šume ozelene,
umjesto mraza
trava se na san o rosi osmjeli.

Čekao sam majsko sunce
i luk njegov što samo u tom mjesecu
na prozor mutvaka
pokraj stare kuće proviri.
Čekao sam miris ljeta
što u ovom mjesecu
s proljetnim vjetrom
uvijek zamiriše iz onih mjesta
gdje ljeto vječno je.

Čekao sam jutros da sinovim kažem,
kako bi sutra, da si živ,
napunio 58 godina života.

Čekao sam akvarele neba
u šarenicama zjenica naših pogleda
da bi ti lakše pokazao
kakvim dugama ponosa
sjećanje na te zrači u mom srcu.

DNEVNIK ODRASTANJA

Babo,
danas kad smo te spustili u mezar
trudio sam se da ne zaplačem.
Ti si šehid i zaslužuješ da tvoj sin bude čvrst.

Večeras mi se plače.
Nije me strah, samo se bojim
da ti nikad nisam dovoljno rekao
koliko te volim.

Babo,
prijavio sam se u diverzante.
Majci se to nije svidjelo,
al' uspio sam izmoliti dopuštenje.
U diverzantima imam poštovanje.
Stalno negdje idemo.
Puno se puca.
Ako poginem,
nemoj se ljutiti na mene.

Babo,
danas sam malo ranjen.
Ništa strašno.
Uskoro me puštaju kući.
Nadam se da sam post'o pravi ratnik.

Babo,
danas me opet zakačilo.
Ništa strašno.
Izaću iz bolnice do tvog rođendana.

Babo,
post'o sam komandir.
Bio bi ponosan na mene.

Babo,
opet me zakačilo.
Nije mnogo,
možda će mir prije nego izađem iz bolnice.

Babo,
Završio se rat.
Strašno mi nedostaješ.
Kuća je sva razrušena,
ne znam šta da radim.

Babo,
zaljubio sam se.
Znam da to nije za muške razgovore,
ali rekao si mi da ti sve mogu reći.
Hoću da ovo podijelim s tobom.

Babo,
oženio sam se.
Rodbina se okupila
a ti si mi nedostajao.
Puno si mi nedostajao.
Kriomice plačem cijelu sedmicu.

Babo,
sad sam u bolnici.
Teško mi je opisati ono što osjećam.
Svih ovih godina
kada bih gledao u ogledalo
tražio sam da vidim tebe.
Danas sam gledajući tek rođenog sina
vidio sebe.
Ima tvoje oči.
Babo!

SREBRENICA

Uzalud nagnuta nad zdencem duše
tragam za suncem vabeći osmijeh
što tako je davno igrao na mojim usnama.
K'o žedna zemlja
Usne mi od jauka ispucale...
Žeđ duše kao plima i oseka na gargašama ove
naše sudbine
izjeda me svojim mjenama
trga svojim zupcima,
tamo i ovamo,
svaku nit mi ponaosob odvaja...
A kad sve utihne, mine,
duša se daškom života napoji,
valja mi k'o prelja u prste pljucnut
i te niti u pređu presti,
pređu u klupka motati,
u klupka igle zadjenuti
i džemper plesti za njihove kosti.

jedan džemper za moga Nisada,
jedan džemper za moga Ismeta,
jedan džemper za moga Hamida,
jedan džemper za moga Mustafu,
jedan džemper za moga Ahmeda,
jedan džemper za moga Šefku,
jedan džemper za moga Sulju,
jedan džemper za moga Adema,
jedan džemper za moga Šaćira,
jedan džemper za moga Muju,
jedan džemper za moga Edina,

jedan džemper za moga Samira,
jedan džemper za moga Behrema,
jedan džemper za moga Amira,
jedan džemper za moga Ramiza,
jedan džemper za moga Refika,
jedan džemper za moga Atifa,
jedan džemper za moga Muniba,
jedan džemper za moga Hasiba,
jedan džemper za moga Hajrudina,
jedan džemper za moga Džemala,

Ko mati moja Hadžera strepim nad kostima
djece rođene, u kamenu svog bola
bez zemlje u koje bih ih uvila...

Treperavo trčim smetena i izgubljena
sa Safe na Mervu, iz Bosne u nebosnu,
dozivam vraga imenima njegovim:
Mihajlo, je l' ti srce smireno kad moj drhat
ugledaš?
Miladine, je l' ti duši široko kad mojih sinova
nema?
Radovane, što kolo ne povedeš, sad ti niko ne
smeta?
Pero, jesi li manje ćorav otkad ih ne gledaš?
Petko, Rajko, Branko, Neđo... je l' vam u duši
granulo?
Osjećate li slobodu, il' strepите od šušuta lišća
srebreničkih polja,
zazirete li od proljeća u strahu da djeca moja,
cvjetovi moje duše,
ne niknu iz svojih dunjalučkih grobnica!?

Bojite li se kletve i suze majčine
što svakim dahom kane
i svakim treptajem Boga zaziva?

evo kosti natkoljenice moga hitrog Džemala,
evo skeleta moga dojenčeta,
evo haljinke moje snahe Emke,
evo prstena mog djevera Hamdije,
evo deset hiljada nevinih duša,
ispod svakog busa,
gdje kolac zabodeš da krv šikne,
kad vode se napiješ,
iz njihovih usta će da poteče,
plug kad upregneš,
zemlju da preoreš,
njihove kosti ćeš da izoreš,
i djetetu svom zalogaj kad daš
s njihovih kostiju znat ćeš da je uzrio...

Ja nemam dijete da mu za pleća se sklonim,
nit' brata da se na njeg oslonim,
nit' muža da ga ponosno pogledam,
nit' djevera da ga zamolim,
nit' snahe da je ispomognem,
nit' šćeri da je zakunem,
imam čvrstu Božiju riječ
i svoju tešku zakletvu:
DA NE ZABORAVIM, DA NE OPROSTIM,
DA PROKUNEM!

džemper za moga Nisada
dat ću Atifu u ljutu Krajinu,
džemper za moga Ismeta
Arifu u kršnu Hercegovinu,

džemper za moga Hamida Fatimi u Cersku,
džemper za moga Mustafu Ševkiji u Goražde,
džemper za moga Ahmeda Taibu u Travnik,
džemper za moga Šefku Tariku u Sarajevo,
džemper za moga Sulju Harisu u Zenicu,
džemper za moga Adema Abidu u Tuzlu,
džemper za moga Šaćira Harunu u Tešanj,
džemper za moga Muju Halilu u Gradačac,
džemper za moga Edina Hajri u Visoko,
džemper za moga Samira Nezimu u Maglaj,
džemper za moga Behrema Aliju u Brezu,
džemper za moga Amira Hajdaru u Minhen,
džemper za moga Ramiza Selimu u Bruklin,
džemper za moga Refika Samri u Australiju,
džemper za moga Atifa Husejnu u Belgiju,
džemper za moga Muniba Redži u Holandiju,
džemper za moga Hasiba Fudi u Italiju,
džemper za moga Hajrudina
zaovi Emši u Dansku,
džemper za moga Džemala
ponijet ću sutra u Potočare
u njemu su moje zakletve, moja sjećanja,
on je moja zastava, moja dova i moj vasijet.
Zaognite se džemperima moje duše
gdje god da ste,
djecu svoju u njih obucite i uza se pribijte
imenom ih njihovim zovnite i mlijekom
majčinim zakunite:

DA SE NE ZABORAVI!
NIKAD NIKOM NE PONOVI!

SANELU JAHIĆU - ČUPI

Brali smo cvijeće na ledinama Bosne
Skidali paučinu s njenih prozora
Brojali zvijezde kroz krošnje
Tek dozrelih trešanja
Slavili rođendane
Naše sedamnaeste
Osamnaeste
Devetnaeste
Čekali slobodnu Bosnu
Boreć se za nju
Jula 92-e
Jula 93-e
Jula 94-e

Allah je sebi uzeo one koji voli!
Ostale su puste moje dvadesete
Dvadeset prve
Sve moje buduće
Do trena
U Levhi mahfuzu skrivena
Kada ćemo se s hajrom
U svijetu vječnosti sresti.

KAMEN ZA SUZU LJUBAVI

Sjećaš li se majko kamena
Velikog , bijelog, na obali Neretve
Što smo ćilime i serdžade
Na njemu pratljačom mlatili?
Noćas sam sanjao da ga gledam
Danas sam vidio da ga nema!
Čudni ga valovi odnijeli
Il' moćni brdski potoci
Dok smo bili odsutni
U tuđini.
Znam da o drugim stvarima misliš
Ali, eto, ja se tog kamena sjetih
I požalih što nije na starom mjestu.
Znam da više nema ni kuće
Ni serdžada
Al' mogli smo bar sjećanje
I pokoju suzu ljubavi
Od današnjih priča i laži
Oprati i živjeti
Kao da se sve dogodilo.

BOŠNJAK

Rodih se pod sabljom,
štapom i mlađakom,
k'o znak potčinjenosti miru
i naum lijepa nijeta.
Pod uzglavlje mi staviše jabuku,
opraše vodom,
da budem k'o moji preci,
da vjerujem i da znam
na kojoj mi je zemlji živjeti,
s koje mi je česme piti,
pod kojim mi je kamenom mrijeti,
da pamtim k'o svoje ime,
ako me sudbina siročetom učini,
da sam iz Bosne
i da mi je njome hoditi,
u njoj tugovati,
u njoj se veseliti,
i da mi se njome zvati,
htio ostati,
ili se odseliti!

KAMENDAN*

Preveć su mi mladu prhke
Podarile vile snove
Bosnu našu da odsanjam
Od njenih prvih dana
Pa do dana Kamendana.

A o danu Kamendanu
Postojano evo mislim
Od onoga davnog trena
Kad u knjigam sam pročitao
O Bošnjaku što sultanu
Carigradskom ponosito
Na naredbu „Predaj Bosnu“
Odgovor je posl'o stamen:

„S ramena ću glavu lahko
Ali Bosne ne dam kamen!“

Zato sma ja Dan Istine
Dan susreta s Gospodarom
Ko zakletvu nas Bošnjaka
Nazvao još Kamendanom.

* Abdullah - paši Teftedariji – Bosanskom namjesniku koji je odbio predati Pounje Austriji izrekavši čuvenu rečenicu:
" Bir taš veremim baš veremem-I glavu ću svoju dati, ali kamena Bosne ne dam!"

NA PRAGU SNA

Noć priteže kolane tame,
jahalica sna oči mi brīdi,
odavno su kopnile mi same,
taj trag i sad u njima se vidi.

Ne tražim druga za svoju samoću,
ne tražim riječi za svoju sjetu,
znam gdje sam stigao i kamo hoću
i kakve pute želje mi pletu.

Kao planinar osvajam dane,
za svakim vrhom novi iz daleka,
za svakom noći jutro novo svane,
i na istom pragu sudbina me čeka.

Obuvam je i tragove širim,
godinama tako život živim,
za sve žali kad podvučem crtu,
samo sebe mogu da okrivim.

Svojih grešak' ne bojim se više,
prestao sam na njih da se viknem,
kad s jeseni vjetar me zanjiše
ja ću pasti da s proljećem niknem.

*Tokom zime puhat ću u staklo,
tvoje ime u tom dahu pisat,
kako stade, nije se pomaklo,
niti će se dok ja mognem disat.*

BESAN

Kad u besan zađem,
samoćo moja,
ja te pjesmom tvorim,
dajem ti oblik,
suštinu, formu,
da se gledamo,
da iz njega tobom zborim.
U Besanu nem' vremena,
svi smo godin' Isaovih,
to je vječnost ovog svijeta,
to je ono na Ahiret što se nosi.
To je ono kad smo sami,
kad sam sebi društvo činim,
kad se s općim poopćujem,
kada opće posebljujem.
To je ono što mi svijetli
u očima kad te lažem.
S godinama u Besanu
sve sam duže, sve sam duže,
i bojim sve se više
da l' ću moći kada uđem
da se vratim.

LJUBAV

Ti čutiš ljubav u njedrima duše,
gdje tiho se igra leptira skrivača,
dok sa usana neba blagi vjetar puše
u tanke niti tvoga maslačka.

U ulištu snova roje se boje
mirisom vječno ocvalog maka,
puštaš osmijeh na obraze svoje
a radost s njih kaplje k'o sadaka.

I vidiš zvijezde k'o sjemenke da su
ljubavi kojom zasijan je svemir
i slutiš i čutiš u istom času
kako se stapaju tvoj mir i nemir.

Beskraj se cijeli smješta u kutak
što neko davno srcem ga nazva,
dah vječnosti staje u trenutak
što na riječ "ljubav" tebi se odazva.

OSTAVI

Ostavi jedno prazno mjesto
u svome srcu,
ako zakasnim,
da se ne umorim čekajući.

Ostavi jedan zagrljaj
pride,
ako me ne bude,
u njem' da me vide.

Ostavi jedan pogled za
mene
i jednu neizgovorenu
riječ
za nas.

Ostavi jedan drhat grudi,
jednog pijetla crvene
krijeste,
ako zaspemo da nas
probudi.

I jednu tajnu
skrivenu od
judi, ako
život poželi
da nam sudi.
Ostavi jednu jabuku za ubrat,
jednu ružu i česmu tihu,
a ja ću prazne retke
i neizrečeno ime u stihu.

BOJA LJUBAVI

Volio bih da zamislim
riječi kao more,
ovaj čas kao obalu
a sebe kao vješta ronioca.

Pa da skočim u more
i iz njegovih njedara vadim
najljepše bisere riječi.

Kad ih sakupim dovoljno,
da sjednem na obali
i od njih nižem pjesmu.

Pjesmu o tebi.

Pjesmu po kojoj te,
možda, ne bi prepoznali
oni koji te znaju,
ali bi oni koji mene znaju,
shvatili koliko te volim.

ALMASA MUJAGINA

Ne znam je,
nikad nisam više od imena
ništa saznao o njoj.
Ne znam ni kad je bila.
Čuo sam za nju
u svojoj petoj godini.
Oženio se Zulfo Mehin
nekom iz Krajine
i stari rekoše:
»Ista Almasa Mujagina».
Kasnije opet,
kad mi je bilo desetak ljeta,
doš'o nam novi hodža,
imao lijepu kćer,
omladina zanijemila,
žene pitale šta im je,
a stari rekli:
«Ista Almasa Mujagina»
Danas, iš'o na selo,
dedo me pito imam li te
i kakva si,
meni na um pade pa rekoh:
«Ista Almasa Mujagina».

On me mrko pogleda,
izvi obrve i reče:
«Što će ti to sine
nisi ti Dervo Ibrin»

.

VRATAR

Otvarao sam oči - tik
pogledao u sat - tak
podnica se ugela - trc
kosti se protegle - kvrc
nos je učinio - šmrc
voda se očula - šššš
obrazi primili - pljus
i dan je počeo – 'nako
ja pospan – dibidus

na jednom listu - heh
moj zapis reče mi – čuj:

Ja sam vratar – kuc!
otvaram vrata – kuc!
i vrata ću tvoga – kuc!
otvoriti srca – kuc !

BIHUZURKA

Od koje ilovače
Porijeklo vodiš
Bihuzurko srca moga?

Jal' od slankaste
Jal' od slatkaste
Grube ili nježne?

Jel' srodnost tla
Ovo što nas veže
Ili niti srca
Što ka istom teže?

Ako mi se može suditi
Zbog vjere u sebe
Sudi mi!

Ako mi se može suditi zbog nade
Sudi mi!
Ako mi se može suditi zbog hrabrosti
I hoda ka ljubavi
O, molim, sudi mi po njoj!
Ja se u njoj budim
Njome abdest uzimam
I serbez na namaz idem
Ti samo reci
Mogu li ti imam biti!

Bihuzurko srca moga!

DODIR SRCA

Kao dani pređašnji
U sjećanju se sliježu
naši pogledi,
pčelinji let sa cvijeta na cvijet.

Tako ponekad
običan čovjek i mudrac
jednako zastanu,
u trenu kad dva pogleda
dotaknu se jedan u drugom,
kad gledani nema ni čelo,
ni nos,
 ni usne
 ni lice,
 samo oči
Oči koje isto tako ne vidiš!

Tren kad dvije duše jedna na drugoj se napoje,
kad prestanemo disati,
kad se vrijeme izgubi u vječnosti,
kad drhat srca pokaže da još jesmo,
da smo bili i da ćemo biti.

Tren, kad duše se sobom napoje,
kad podovi srca zadrhte,
ćemeri duše se zatresu,
kad dvoje se odreknu sebe
za radi njih oboje.

Iz recenzija:

-Bajić slijedi istočnjačku filozofiju prolaznosti i predanosti sudbini te u osnovi pjeva racionalno i misleno. Njegov poetski svijet uobličen je odnosom „vječnog u prolaznom“ kao čovjekova odnosa spram Boga te u osnovi ima vjersku dimenziju...

(Selman Selhanović - iz recenzije za stihobirku „Bihuzurka“ 1996.g.)

-Sasvim je izvjesno da se ovdje ne radi o uobičajenoj „pismenosti“ nego o jednoj suptilnoj ljudskoj i poetskoj prirodi, nekonvencionalnom i tajanstvenom fluidu po kojem se razaznaje duh i glas jedne poetike kojoj se može vjerovati....

(Hajrudin Vrnjak - iz recenzije za stihobirku „Bihuzurka“ 1996.g.)

-Esad Bajić, bez ikakve sumnje, spada među najdarovitije spisatelje koje je iznjedrilo konjičko podneblje.

(Bajro Perva, iz recenzije za „Boja sjećanja 2010.g.)

-Ljepota njegovog izraza je u jednostavnosti i iskrenosti, bez imalo uvijanja i dodvoravanja, kao i u jeziku koji je njegov izvorni, maternji.

(Nermin Hodžić, osvrt na knjigu „Boja sjećanja“)

-Ono što ovdje zaslužuje posebnu pažnju, a autora čini originalnim i nadasve hrabrim, jeste činjenica, što je za razliku od ranijih autora, koji su ugađajući vladajućem režimu, prezirali i omalovažavali sve što «miriše» na vjersko i tradicionalno, Esad Bajić je baš to odabrao za izvoriste nepomućene emotivnosti svoje duše, kojom «crno-bijelo» stanje svijeta objelodanjuje u jednoj novoj, čitatelju nevidenoj pojavnosti, oplemenjenoj kroz unutrašnje viđenje svijeta i tako oplemenjeno pretače u prozu i poeziju. Taj pomućeni svijet beznada, očišćen od primjesa grijeha i pohlepe, okupan i uljuđen na principima vjere i tradicije, svijet skriven i dugo tražen u nama samima, eto, baš takav svijet, pjesnik nam otkriva i nudi. To nudenje, uspostavlja, moglo bi se kazati, konekciju između autora i čitaoca, uspostavlja onaj prijateljski, rođачki odnos.

(Aziz Nuhić, osvrt na knjigu „Boja sjećanja“)

-Ja sam jedan od počašćenih koji se okoristio njegovim djelima, njegovom umjetnošću, njegovim ilahijama i kasidama u koje sam otpjevavši ih unio i jedan dio sebe. Drago mi je da i danas sa Esadom kahve pijem i pričam. Oni koji ga ne znaju reći će kako je dosta napisao, no, mi koji smo mu bliže znamo koliko je velikih riječi rekao, tek onako, kroz razgovor, riječi koje se jako često ponavljaju, citiraju, a da ni on ne zna da su njegove. Vjerujem da je u svakom skupu, sijelu, druženju ostala bar po jedna iskrica Esina da se pamti i prepričava...

(Zejd Šoto, osvrt na knjigu „Boja sjećanja“)

SADRŽAJ

Slovo urednika	3
Kome sedždu činiš brate	5
Sedžda	6
Mevlud	7
Šehadet	8
Allah, Allah	9
Pred smrt	10
Krug	11
Jahač hrabrosti	12
Staze	13
Kad bez tvoje ljubavi sam	14
Sa imenom tvojim	15
Stvaralac ljepote	16
Odvedi me	17
Tišina	19
Objava	20
Resulallah	21
Fatimin dom	22
Na kapiji grada znanja	23
Strah	24
Dan sudnji	25
Mudost	26
Dobro mi došao	27
Zapiši	28
Ocu šehidu	31
Dnevnik odrastanja	32
Srebrenica	34
Sanelu Jahiću-Čupi	38
Kamen za suzu ljubavi	39
Bošnjak	40
Kamendan	41
Na pragu sna	42
Besan	43
Ljubav	44
Ostavi	45
Boja ljubavi	46
Almasa Mujagina	47
Vratar	48
Bihuzurka	49
Dodir srca	50
Iz recenzija	51

